

havde døbt denne Plads. Han fik i dette Øjeblik selv en Fornemmelse af at være Vidne til en Kirkegang, højtideligere end nogen, han hidtil havde deltaget i. I lange Rækker sad tilsidst den hele Menighed omkring ham paa de terrasseformede Skraaninger — Kvinderne nederst, med Kjöleskørtet samlet i Skødet og Lommetørklædet mellem Hænderne, nogle i store, sorte Kirkehætter, andre i deres pragtfulde Gyldenstykkets Huer, der i det svindende Dagskær straaledede om deres Hoveder ligesom Helgenglorier. I Rækkerne ovenover sad Mændene, med Armene tungt støttede paa de optrukne Knæ. Allerøverst saas en Gruppe Børn, der laa med Haanden under Kinden og kiggede ned — ligesom de hvilende Engle mellem Skyerne paa gamle Alterbilleder.

Dette Indtryk af Kirke forstærkedes yderligere, da der pludselig blev ganske tyst rundt om paa Skrænterne. De unge Piger henne i Baaden var begyndt at synge.

Med Armene om hinandens Liv og Ansigterne vendte imod Søen sang de en gammel, from Aftensang:

„Nu trækker Bonden sit Hors i Stald,
nu søger hvert Kryb sin Rede;
Smaaafuglene tier i Skovens Hal,
og Ræven bortlusker fra Hede.